

Ch 7

H i m Trên nh Cao Nguyên

T ngày còn i h c, Tây T ng trong lòng Nghiêm Chân ã t a nh m t gi c m khó nói thành l i. Cô m t ng s có m t ngày mình l i n c v t qua dòng sông thánh Yarlung Tsangpo¹, b c chân trên nh núi tuyết, n i cao nguyên cách m c n c bi n h n b n ngàn mét, m chìm gi a ánh n ng m t tr i d ng nh có th b t l y trong lòng bàn tay. Gi ây cu i cùng c ao y ã thành hi n th c.

Sáng s m, trong ch p m t khi t m rêm c a s c vén ra, ánh n ng chan hòa ch m ch m chi u vào. Tia n ng m t tr i b khúc x qua nh ng bông hoa tuyết trông sáng r c lên l th ng, Nghiêm Chân ch nhìn m t thoáng ã th y m t au nhói. B ng m t bàn tay t phía sau a t i, h t m rêm xu ng. Nghiêm Chân ôm m t xoay ng i l i, qua k ngón tay nhìn th y g ng m t tr m t nh c a C Hoài Vi t.

“D y r i à?”

“Vâng.” Cô b tay xu ng, nét m t ng ng ngừng, “Em v a d y.”

Anh c ng hi m khi th y cô trong b d ng m m màng màng nh v y, ánh m t kh xao ng, n i: “Th i ánh r ngr a m t i, anh ra mua n sáng.”

Nghiêm Chân l ng l ng áp l i, c m túi trang i m ch y th ng vào phòng v sinh. Nhìn bóng l ng lu ng cu ng c a cô, C Hoài Vi t i m nhiên m m c i.

Tàu h a xu t phát t thành ph C, d c theo tuy n ng s t ã i c m t ngày hai êm. C ng t c là, chuy n hành trình g n b n m i tám ti ng này ã qua h n m t n a. C Hoài Vi t l i kéo rêm ra, nhìn ánh m t tr i bu i s m mai, c t ti ng chào không l i v i vùng t xa cách ã lâu này.

Tây T ng, tôi n r i ây!

Vì Nghiêm Chân ã ng ý i theo, nên bà C c ng không ph n i C Hoài Vi t i Tây T ng n a. K th c trong lòng bà c v n h i mâu thu n, b i bà không b ng lòng hai ng i i t i n i l nh l o xa xôi nh th , nh ng v a ngh n chuy n Nghiêm Chân s i cùng Hoài Vi t l i c m th y ây chính là c h i hi m hoi c a hai ng i. Ngh ng c ngh xuôi, bà c v n ch u th a hi p.

Cân nh c t i vi c ây là l n u Nghiêm Chân t i Tây T ng, nên h v n quy t nh i tàu h a. Nh ng oàn tàu c a tuy n ng này u c thi t k c bi t, ch t l ng ph n c ng và ph n m m tuy t i không c n bàn cãi. C

Hoài Vi t mua m y món n gi n nhà n, khi tr v ch ng i Nghiêm Chân ã r a m t xong xuôi, ang trông ra phong c nh phía xa xa, su t d c ng i, cô ã c ng m r t nhi u c nh p. Dây Côn Lôn c che ph trong t ng t ng tuy t tr ng t a ra th ánh sáng óng d i ánh n ng m t tr i, c b y linh d ng Tây T ng tho t n tho t hi n n i dây Kh Kh Tây Lý không m t bóng ng i, còn c loài bò Yak² trong truy n thuy t n a. Cô ng m nhìn h t th y v i ánh m t si mê. C Hoài Vi t c ng nh n ra mình ã ch m chú nhìn cô quá lâu, anh h ng gi ng, a n sang trong tay t i. Nghiêm Chân phút ch c hoàn h n l i, nhìn anh, c i b i r i.

“M t còn au không?” Anh kh h i.

Nghiêm Chân l c u: “H t au r i.” Cô nh n l y i m tâm sáng, ti n mi ng h i: “ ng i c a anh v n Tây T ng ?”

“V n.” C Hoài Vi t kh áp, tr m ngâm m t lúc r i m m c i, “Anh y yêu thích n i ó h n b t kì ai.”

n chính các anh còn không bi t mình là l a tân binh th m y c a n Tây T ng. N m này qua n m khác v n b o v quân doanh c k , thích ng c hai, ba ngày r i v n nh c u choáng váng vì ph n ng cao nguyên, ban êm n m ng trong ch n m m t, gió ngoài c a s lùa vào rét th u x ng, t t c u tr thành c n ác m ng c a h . Nh ng cho dù là v y thì v n luôn có nh ng ngo i l , C Hoài Vi t th y mình may m n vì g p c m t ng i, ng i ó chính là i i tr ng u tiên c a anh. i i tr ng sinh ra m i n Nam s ng mù bao ph , ch t gi ng a ph ng c s t vùng Nam B khi n cho ám tân binh m i n B c các anh r t khó làm quen.

Nh ng chính ng i i i tr ng v i gi ng m i n Nam này ã rên ra c m t l a tinh binh. C Hoài Vi t k . “ i i tr ng nói, quê anh y lúc nào c ng s ng mù dày c, c ngày không th y c m t tr i. Anh y trong lúc b c ng li n b lên Tây T ng i lính, r i quy t nh không quay v n a.” ám sinh viên tr ng Quân s v a t i n v còn ch a h t ngây th các anh, u b câu chuy n c a i i tr ng ch c c i. Nghiêm Chân c ng c i, cô có th c m nh n c theo chuy n ng u u c a bánh xe tàu h a, n i thiên ng th n bí y ang v y tay chào cô.

Ch p t i, tàu n th ph Lhasa³.

Sau khi ã trang b y dùng, Nghiêm Chân theo C Hoài Vi t xu ng xe, toàn b hành lý u do anh xách nh ng Nghiêm Chân v n không c m th y nh nhữm h n là m y. Vì trên tàu l p thi t b c bi t cân b ng d ng khí nên n khi xu ng kh i tàu, Nghiêm Chân m i c m nh n c m t cách rõ ràng b u không khí loãng c a vùng cao nguyên.

“Khó ch u ph i không?” Th y cô hít sâu m t h i, C Hoài Vi t nh nhàn h i.

“Không sao .” Nghiêm Chân v i l c u, tuy qu th c u cô h i nh c nh ng tr c m t v n có th ch u ng c.

C Hoài Vi t c ng th y mình ã lo l ng thái quá, có th do ây là l n u anh a m t ng i ph n lên cao nguyên. Anh mím mím môi, không nói gì thêm, ng ó nhìn ra b n phía xung quanh.

Nghiêm Chân nhìn anh, h i kh : “ ây có xe i n oàn Biên phòng không anh?”

“Có ng i n ón.” C Hoài Vi t áp, ánh m t ch t sáng lên, “Kia r i!”

Theo t m m t anh, Nghiêm Chân nhìn th y m t ng i àn ông m c quân ph c ang s i b c i v phía h , trong ánh m t ng p tràn ni m vui c a nh ng ng i b n c lúc trùng phùng: “Ôi, ây r i!”

C Hoài Vi t nhìn anh ta, c ng n n c i c i m chân thành: “ i i tr ng ích thân ra ón, th này em nh n không n i âu.”

D t l i, nghiêm ch nh th c hi n ng tác chào.

Thì ra ây chính là i i tr ng mà anh nh c n, Nghiêm Chân nhìn anh Th ng tá tr c m t.

“Nghiêm Chân, ây là i i tr ng c c a anh, gi là oàn tr ng oàn Biên phòng, Bằng Kh i.”

C Hoài Vi t quay sang Nghiêm Chân gi i thi u, Bằng Kh i b t tay v i cô. Lúc ch m vào tay anh ta, Nghiêm Chân có th c m nh n c nh ng v t chai dày c m trên bàn tay ó. Bằng Kh i v vai C Hoài Vi t, nói gi ng mi n Nam c tr ng: “M i n m không g p r i, không nh ng có v có con, n quân hàm c ng b ng anh r i! C u này c!”

“Anh nói còn gì? Ch a thành gia l p nghi p, công thành danh to i thì ng có v g p anh. Em m i n m là còn nhanh y!”

“Cái c u này!” Bằng Kh i c i vang, xách hành lý c a h quay ng i i, “ i, lên xe! V oàn r i t t p cho ra trò!”

ây chính là ng i, là i i tr ng c , sau m i n m g p l i ch trong ch c lát ng n ng i ã có th xóa nhòa m i n m xa cách.

ng v oàn Biên phòng khá xa. Lái xe t Lhasa i v h ng Nam m t g n b n ti ng. Lhasa mùa ông khi êm xu ng nhi t r t th p. Nghiêm Chân cu n mình trong chi c áo khoác, nghe hai ng i trò chuy n. V Bằng Kh i, Nghiêm Chân không bi t c gì nhi u.

Cô ch bi t Bàng Kh i là ng i mi n Nam, t t nghi p c p hai là i lính. Nh tính cách thích tranh c ng, háo th ng nên các lo i k n ng quân s u luy n n hàng siêu ng, nhi u môn còn o t gi i toàn quân. Nh ng do trình v n hóa không , i lính hai m i ba n m, v n ch là m t Trung oàn tr ng. K th c, Bàng Kh i ch ng h oán trách gì chuy n này, có th l i Tây T ng ã là nguy n v ng l n nh t c a anh, nh ng v n khác không có gì to tát h t.

Bàng Kh i v a lái xe v a trò chuy n: “Hai a n úng lúc y, ngày kia oàn s mang ti p t cho i i 9, mu n i th m c u y thì theo xe i luôn. Anh a c u i.”

“C x p em vào xe nào c ng c, không c n ích thân anh i âu, gì mà ph i phô tr ng th .” C Hoài Vi t l p t c t ch i.

“C u hay nh , m y hôm nay tuy t l i r i, ng t trong oàn t i i i 9 khó i, tôi làm oàn tr ng l i b m c chi n s không lo à? Th thì còn ra th th ng gì!”

C Hoài Vi t tr m ngâm giây lát, ch t c i, rút trong vali ra m t túi c gói ghém k càng, a t i. oàn tr ng Bàng nhìn thoáng qua: “Gì y, b c kín th ?”

“Thu c.”

Bàng Kh i ng n ra, r i c i: “Yên tâm, các c u ch ng ph i u nói, tai h a s ng ngàn n m, tôi không d dàng hy sinh th âu.” ây là chuy n t h i C Hoài Vi t còn là Trung i tr ng, ó là n m u tiên sau khi anh t t nghi p H c vi n Quân s , c ng là l n u tiên anh hu n luy n tân binh, do i i tr ng Bàng Kh i yêu c u nghiêm kh c, nên ám tân binh b m ng kê tr i kê t, sau l ng u lén g i anh ta là “m t en”. Sau Bàng Kh i bi t c, c ng không n i gi n, ung dung th n nhiên yêu c u h gia t ng c ng hu n luy n.

C Hoài Vi t h i mím môi, nh ng không vì câu nói ùa c a anh ta mà làm l : “Nói thì nói v y, thu c v n ph i u ng.”

Nghiêm Chân bên c nh nghe chuy n, th y hi u kì: “ oàn tr ng Bàng b nh gì th ?”

Bàng Kh i nghe th ho lên vài ti ng, nháy m t v i C Hoài Vi t qua g ng chi u h u. C Hoài Vi t v nh không nhìn th y: “B nh tim cao nguyên.”

Nghiêm Chân không bi t b nh này nguy hi m n âu, nh ng riêng hai ch “b nh tim” ã có th khi n cô gi t mình: “Có nghiêm tr ng không ?”

Bàng Kh i th dài, “ y c u xem, y c u xem, tôi còn mu n gi gìn chút hình t ng ng i lính tr c m t em dâu, th mà b c u h y ho i h t s ch. M i ó ã thành con ma b nh r i.”

Nghiêm Chân l c u, c i áp: “Không âu , anh ph i u ng thu c i , c coi nh cho ch dâu yên tâm.”

L i th t ra, Bàng Kh i l i b t c i l n: “Ch dâu à? Còn ch a bi t ch dâu cô ang t n âu ây?”

Bàng Kh i n gi v n ch a k t hôn, i u này khi n Nghiêm Chân có chút ng ngàng.

“Không có gì nói, có ai ch u l y m t ng i àn ông su t hai m i n m ch v th m nhà có n m l n không?” Bàng Kh i xua tay, nói qua loa.

Th nh ng Nghiêm Chân c ng hi u, th gì càng không th có c thì trong lòng l i càng khát khao. Mà i v i nh ng ng i lính óng gi n i biên c ng, thì th h mu n có nh t chính là m t gia ình. Ngh n nh ng i u này, tâm tr ng Nghiêm Chân có ph n n ng n , huy t thái đ ng v n ch au âm , lúc này l i b t u n ng n h n.

“ au u à?” Th y u mày Nghiêm Chân nhú ch t, C Hoài Vi t kh h i. Nghiêm Chân day day bên trán, l c u nói: “V n n .”

“Có ph i m t quá không? Trung oàn có h i xa, n u th y khó ch u cô c nói, ng có nín nh n.” Bàng Kh i khuyên cô, Nghiêm Chân ành m m c i, nói: “Em không sao th t mà.”

bên nhau lâu, C Hoài Vi t m i phát hi n, Nghiêm Chân là m t ng i r t gi i ch u ng. C ng thêm hi u bi t v môi tr ng cao nguyên, nên anh l y ra m t chi c áo khoác quân i a cho cô: “Ph i m t lúc n a m i t i oàn Biên phòng, em ngh ng i lát i.”

Nghiêm Chân ng n ng nghiêng u sang nhìn anh. Trong bu ng xe m t i, ôi m t y ng ng ng v ng sáng nhàn nh t, ánh nhìn bình t nh hi n hòa khi n cô không cách nào t ch i. Cô a tay ôm l y chi c áo khoác quân i dày d n, khóe môi khe kh cong lên: “Vâng.”

Có l là m t th t, su t quãng ng Nghiêm Chân ng r t say.

D ng nh ã m m t gi c m , tr c m t m t màu t i en, nh b ai b t m t r i y vào ng h m sâu th m th m, cô ch có th ch m rãi b c dò. Không bi t là ang âu, trong không khí th m mùi m t c m giác âm u l nh l o khi n cô không kh i rùng mình. Không th y c âu là i m t n cùng nh ng v n ph i i ti p, không th d ng l i n i này. Không gian ch t h p t ng ch ng nh s p ngh t th , th nên dù u cô ang au mu n n t ra, cô v n ph i bám tay vào vách h m ch ng ng i d y, d ch t s c ti n lên phía tr c. C ng không bi t ã qua bao lâu, tr c m t ch t có ánh sáng, m i b t u hít th c th không khí t i m i trong lành, các dây th n kinh d n d u l i, cô m m t ra.

? ây là âu? Nghiêm Chân ch p ch p m t, nhìn lên tr n nhà, v n còn m màng. Cô ph i trong xe ch , sao l i n m ây? Không có c m giác l c l khi xe ch y, bóng èn tròn sáng qu c, b c t ng màu tr ng, t m n m ch c ch n. Không l , ã n Trung oàn r i?

Nghiêm Chân b ng m to m t, mu n ng i d y nh ng b th gì ó nư l i ành d ng ng tác. Nghiêm Chân cúi nhìn m i phát hi n mình ang c truy n n c. Chai d ch truy n treo u gi ng, ngoài ra còn có m t bình oxy. Nhìn xung quanh m t l t, cô l i th y váng v t.

t nhiên t m rêm che tr c gi ng kh ng, m t chi n s m c b r n ri th p thò ghé u vào, làm Nghiêm Chân gi t n y mình, v a nh g i, c u ta ã thu ng i v . Nghiêm Chân lúng túng, mu n m mi ng g i nh ng ch “c u” v a th t ra, cô ã h t h n v i gi ng nói khàn c khô kh c c a mình. Cô b sao th này?

May sao c u chi n s n c m th y có i u b t n, nghe ti ng ng nên vén rêm ki m tra l n n a, m i phát hi n Nghiêm Chân ã t nh d y. “Ch dâu, ch t nh r i ?” C u ta m ng r nhìn cô.

Nghiêm Chân day day lên c h ng mình, t ý không nói c thành l i. C u chi n s nhanh trí l p t c ch y ra ngoài rút cho cô m t c c n c nóng. C m chi c c c trong tay, Nghiêm Chân u ng li n m y ng m nh , lúc này h ng m i phát ra c ti ng: “Tôi ang âu th ?”

C u chi n s tr l i b ng gi ng Hà Nam chính g c: “ ây là phòng y t c a oàn Biên phòng. Ch dâu, ch v a t i là n m ây luôn, gi ã c ba ti ng r i.”

Nghiêm Chân tr m ngâm m t lúc, l i ti p t c h i: “Tôi b sao th ?”

“Lúc m i a n ch h i s t, m t m i c ng tím tái.”

“S t? Tôi b s t à?” Nghiêm Chân khàn gi ng h i.

C u chi n s b ph n ng thái quá c a cô làm cho gi t mình, v i nói: “Không nghiêm tr ng l m âu , ã truy n n c, th oxy và tiêm thu c h s t r i, tình hình bây gi ch c h n r i ch ?”

Nghiêm Chân bu c lòng ph i tr n t nh l i, g t u. Cô o m t nhìn b n phía, ng p ng ng h i: “Th , C ...”

M i nói c hai ch , c u chi n s tr ã l p t c hi u ý cô: “Tham m u tr ng C ang ngh phòng ngoài . Tham m u tr ng ng i ây su t hai ti ng, ch h s t m i i y.” Nói r i v lên trán, “Ôi tr i, em quên m t tiêu, Tham m u tr ng d n khi nào ch t nh l i thì báo ngay cho anh y.” Nói xong l i n ch y i m t.

H ng Nghiêm Chân au rất ú g i theo m y ti ng c ng không g i c c u ta l i, li n c m th y nh t chí, thôi v y, c c u ta i. Cô ng c m t yên l ng quan sát xung quanh, doanh tr i có ph n c k , l p s n màu xanh th m trên t ng ã bong tróc quá n a, chi c t s t u gi ng c ng thu c hàng thâm niên, n c c c n c cô ang c m trong tay c ng h n d u th i gian. Có i u, t t c u c c kì s ch s . Nghiêm Chân nhìn hai t m ch n dày cùng chi c áo khoác quân i p trên ng i mình, th m c m nh n c m t lu ng h i m.

Trông ra chi c gh t tr c c a s , Nghiêm Chân không kh i suy t , khi này, anh th t s v n luôn ng i ây sao?

Cô còn ch a tìm c manh m i gì t trong côi m ng, c u chi n s ã m c a i vào, theo sau c u là hai vóc dáng cao l n, m t ng i là Bằng Kh i, ng i kia là C Hoài Vi t. Nghiêm Chân l ng i nhìn anh, ã vào n Tây T ng r i, th i h t l nh th này sao anh v n ch phong phanh m c m i b th ng ph c.

C Hoài Vi t l i không h th y l nh, t chi c c p l ng gi nhi t trong tay xu ng, i t i bên gi ng. B t g p ánh m t ch t ch a nghi v n c a Nghiêm Chân, anh ch n ch giây lát m i v n tay h t ph n tóc mái tr c trán cô lên, xem th nhi t trên trán. C u chi n s ng c nh nói gi ng h ng hái: “Tham m u tr ng, anh yên tâm , ch đâu h t s tr i.”

Anh c i i m m, lòng bàn tay ã o c nhi t v a ý: “Em th y th nào, có ói không?”

Nghiêm Chân l c u, gi tay anh l i h i: “Sao em l i b s t?”

“Không có gì. M t là t i m t quá, hai ch c là do trên ng n Trung oàn thì b c m l nh.”

“H ?” M c nhi u nh v y mà cô v n có th l nh n phát s t có th th y th ch t c a cô kém nh th nào.

Bằng Kh i nhìn cô, t m t m c i: “V a r i cô làm anh em tôi s hú vía, s t cao, còn nói m , lúc c u bác s này c m kim vào tiêm, tay cô còn ang run lên!”

Nghiêm Chân x u h cú u: “Gây phi n toái cho các anh r i .”

oàn tr ng Bằng khoát tay: “ âu ra. Nh phúc c a cô, tôi ã c th y b d ng c u lính xu t s c nh t trong tay tôi lúc tr c m t v trông nh th nào r i.”

Lúc u xe ã ch y t i nhà khách c a oàn Biên phòng, anh ta v a nh g i hai ng i xu ng xe thì phát hi n s c m t C Hoài Vi t ng i gh sau có gì b t th ng. V n d t ng r ng là do ph n ng cao nguyên gây ra, h i han c n k m i bi t là Nghiêm Chân lên c n s t.

Lên c n s t v n d là chuy n nh , nh ng n i này l i có th thành chuy n m t m ng nh ch i! Bàn Kh i không dám ch m tr dù ch m t phút, l p t c tìm ng i t i phòng y t g i bác s . Không ng có ng i còn nhanh h n mình, anh ta còn ch a bàn giao s vi c xong thì C Hoài Vi t ã b b ng Nghiêm Chân i th ng t i phòng y t r i.

“Lúc ó tôi m i ngh , sao cái c u này m i n m r i không n mà v n bi t phòng y t h ng nào!” oàn tr ng Bàn nói ùa, m t Nghiêm Chân ng . Còn C Hoài Vi t ch nh ng mây, mức bát cháo a t i tr c m t cô: “Nào, n cháo i.”

M t Nghiêm Chân l i l ng, th nh ng m t tay cô còn c m kim truy n d ch, tay kia thì b bác s c m kim n th m tím lung tung, ành b t c d há to mi ng, nu t m t thìa cháo.

Bàn Kh i m m c i nhìn hai ng i, kh b c r i i.

C gian phòng b ng yên ng l i, Nghiêm Chân v a n cháo v a len lén nhìn anh. V n là nét m t t nh l ng nh n c, th nh ng ôi m t sáng en sâu th m kia l i ph n chi u m t t ng m t m i. n cháo xong C Hoài Vi t i u ch nh cho t c truy n d ch ch m l i m t chút.

Nghiêm Chân im l ng nhìn anh làm t t c , h i lâu, cúi u, nói: “Em xin l i, em c ng không ng s c mình l i y u n th .” B t giác, cô c m th y áy náy, có l cô không nên i theo anh, vô duyên vô c gây cho anh thêm nhi u phi n toái nh v y.

C Hoài Vi t d ng tay, anh m m c i, treo bình truy n d ch lên r i nói: “Không sao h t, có chút ph n ng c ng là chuy n th ng, ngh ng i r i s kh e thôi. T i nay c l i phòng y t ã nhế.”

“Vâng.” Cô rúc vào trong ch n, t c thì c h i m bao b c l y.

“Ng i.” Anh nhìn cô m t l n n a, cu i cùng t t bóng èn l n trong phòng, ch l i m t ng n èn nh n i u gi ng.

“Anh thì sao?” H i m kéo theo c n bu n ng , cô m m t, nhìn anh m màng. Ch th y anh nghiêng ng i, dếm ch n cho cô, ngón tay vô tình ch m vào má cô, c m giác l nh bu t khi n cô h i co rúm l i. T a h nh n ra c, anh chú ý c n th n h n không ch m vào cô n a: “ i em ng r i anh i, ngay phòng ngoài thôi, có gì thì g i anh.”

“D .” Cô m h áp l i anh, r i b ng tr mình, c m tay anh d n dò: “Anh m c thêm áo vào, l nh y.” D t l i l i n i vào gi c ng .

B t ch t b bàn tay m áp c a cô n m ch t, C Hoài Vi t ng n ng i, m t lúc lâu, khoe môi anh cong cong m t n c i, rút tay mình ra, nhét l i cánh tay cô vào trong ch n, t t èn i ra bên ngoài.

Đến ngày thì ba lên Tây Tạng, sức khỏe của Nghiêm Chân đã dần hồi phục.

Sáng sớm ngày thì ba, cô m c qu n áo m áp ra kh i phòng y t . Cô ã n ấy c ba ngày, nh ng cho n gi m i th y rõ c quang c nh th c s oàn Biên phòng. T ng dẫy phòng n m k nhau ch nh t ngay ng n, nh ng loài cây lá kim tr ng r i rác gi a kho ng sân r ng c a Trung oàn. Trên thao tr ng, các binh s ang x p v t t lên xe, ấy là s v t t s a t i i i 9. t tr c do tuy t l n, i l i khó kh n ành ph i l ùi th i gian ti p t . Bi t đ tr trong kho c a i i 9 ã s p c n ki t, oàn Biên phòng l p t c t ch c cho ng i a v t t lên. Có i u, Nghiêm Chân ng c nhìn khung c nh n i cách ó không xa, tuy t ph m t vùng tr ng xóa, oàn ch ng con ng này ch c ch n khó i. n o m t lúc, cô si t ch t áo i v phía thao tr ng.

Trên thao tr ng, Bằng Kh i m t tay ôm ng c, m t tay ch o vi c x p v t t .

Khu v c Nam Tây Tạng h vào mùa là vài tr n tuy t l n, m y ngày qua th i ti t b ng chuy n t t h n, ít nh t tuy t không còn r i n a. Nh ng tuy t ã tích l i r t dày nên l n v n chuy n v t t này, anh ta ph i i theo oàn xe. Bằng Kh i ã óng quân ấy hai m i ba n m, không m t tài x nào có kinh nghi m lái xe vùng cao nguyên tuy t ph h n anh ta. Nh ng trông anh ta ôm ng c chau mày th kia khi n ng i khác không kh i lo l ng. Ch ng ng c i và v kéo dài hai ngày này, li u anh ta có ch u n i không?

M t Th ng úy khuyên: “ oàn tr ng, thôi hôm nay anh ng i n a.”

Bằng Kh i quay l i tr ng m t nhìn anh ta: “S c kh e c a tôi t tôi bi t rõ, còn c n c u nhi u l i à.”

Th ng úy kia t c thì nín l ng, nhìn sang C Hoài Vi t c u vi n.

Anh ng m ngh , cân nh c t ng câu ch : “C u y nói ph i y, s c kh e anh không phù h p hành quân kh n n a âu, chuy n này em i thay anh.”

Hi n nhiên Bằng Kh i c ng không n nang gì anh: “C u c ng b t l òi thôi i.” M ng c m t câu, ng khí li n d u l i, “Còn Nghiêm Chân, cô y t t nh t là ng i.”

C Hoài Vi t do d giây lát, ang chu n b nói gì ó thì ng sau vang lên m t gi ng n : “Em mu n i.”

Không c n ph i h i, chính là Nghiêm Chân.

C Hoài Vi t quay ng i l i, th y cô ang r t c trong chi c áo thao luy n mùa ông to r ng, nét m t nghiêm túc. Nghiêm Chân vén tóc, môi m p máy nói: “Em mu n i cùng các anh.”

“S c kh e c a em ch a bình ph c h n âu.”

“Em bi t, nh ng em không mu n phí công n ây.” Cô nh nhàng áp, trong ánh m t có s kiên nh không th xem th ng, khi n anh nh t th i không sao th t lên c câu kh c t oàn tr ng Bàn c i l n, b c t i v lên vai anh b o: “ c r i, không ph i ngh n a. Hôm nay i h t, lên i i 9 m i h i!”

i i 9 là m t ti n n n m v trí cao b n ngàn mét so v i m c n c bi n. Cách oàn Biên phòng v n d không xa, nh ng vì tuy t dày, nhi u o n ng b tuy t ch n l i, riêng vi c lo i b ch ng ng i c ng t n m t m t hai gi ng h . V y nên lúc t i c i i 9 ã là n m gi chỉ u, tính th i gian t khi xu t phát oàn Biên phòng vào bu i sáng là tròn m i ti ng.

Nghiêm Chân xu ng xe, hít th b u không khí trong lành, ch m rãi v n vai. Lúc m m t ra thì trông th y m t t p chi n s ang x p hàng t p h p ng gác nhìn cô. M t không h ch p!

Nghiêm Chân ngáy ng i nhìn h m t lúc, c ng th y lúng túng.

Bàng Kh i nhìn ám “lính ng gác” này, quát gi i i tr ng i i 9: “Tri u V n Giang, cho ng i c a i i c u ra chuy n v t t ngay!”

i i tr ng i i 9 Tri u V n Giang t c t c hoàn h n, c t gi ng hô: “Rõ”.

Nhìn m y ng i h , Nghiêm Chân không nh n c b t c i. Lúc này Nghiêm Chân v n ch a th nào hi u c tâm t c a h . Ph n trong quân i là c a hi m, nh t là v i nh ng ng i lính ang óng quân n i biên gi i này. C ng không th trách t p “lính ng gác” ó c, ai b o oàn Biên phòng i n tho i t i không h nói có phái n n th m ch , l i còn là m t cô gái r t xinh p.

Bàng Kh i ng ngang hàng v i C Hoài Vi t, c i m ng: “B n ngáo ng này, c nh tám ki p ch a nhìn th y con gái bao gi .”

m m nhìn bóng dáng dong d ng cao phía tr c, C Hoài Vi t c i: “Có l là b t ng l n v i h .”

D xong v t t , i i 9 b t u n i l a n u c m. Tri u V n Giang ã nh c nh i c p đ ng ph i chu n b m t b a n th t th nh so n, th nh so n n

m c Bằng Kh i i vào trông th y, không kìm c ph i qu m ng anh ta: “C u n b a này không c n b a sau n a ph i không? C u làm th là v t quá nh m c n tiêu chu n c a quân i r i y!”

Tri u V n Giang b n l n c i, “ oàn tr ng, hôm nay có khách quý n ch i mà.”

Hi m th y m t chàng trai mi n B c th ng th n, c i m l i có lúc ng ng ngừng nh v y. Bằng Kh i c ng ch ng bu n m ng anh ta n a, tr c khi i d n dò thêm: “Chú ý nêm n m nh nhàng thôi.”

M t mình Nghiêm Chân d o b quanh thao tr ng. C nh quan ây r t p, t trên này nhìn xu ng có th th y c t ng áng mây l ng l an quy n vào nhau, t a h nh ang phiêu du n i tiên c nh. Cô men theo c u thang ng nh i xu ng, lúc s p n b c cu i cùng thì th y C Hoài Vi t và Bằng Kh i ang i t i. Hai ng i nói gì ó v i nhau, C Hoài Vi t b c v phía cô. Nghiêm Chân b t giác i nhanh vài b c, C Hoài Vi t nhú mày, a tay ra nh c: “ i ch m thôi.” Ch ng ph n ng cao nguyên c a cô m i h i thuyên gi m, không c i nhanh. Nghiêm Chân th y anh a tay ra, thoáng ng p ng ng, khoe môi kh cong lên, bắm l y tay anh i xu ng d dàng.

“Có l nh không?” Anh c m tay cô, hai bàn tay l nh bu t n m vào nhau, không c m nh n c gì.

Nghiêm Chân t i c i, r t c l i: “D , có h i l nh.”

Mùa ông n i ây, nhi t th p nh t có th xu ng n âm ba m i , tuy hi n gi ch a n lúc l nh l o nh t, nh ng so v i thành ph C c ng xem nh là cái l nh ch a t ng có.

Anh ngh m t lát, ch t m m c i: “ i.”

“ i âu?”

“Tìm ch tránh rét cho em.”

Nghiêm Chân bu c lòng kìm nén s tò mò cùng i v i anh. K t qu lúc n n i, cô l i không kìm c b t c i. Thì ra, ch c dùng tránh rét là m t c n b p ch th p ch ch ng b y tám mét vuông.

“Th nào h ?” Th y cô c i, C Hoài Vi t c ng kh nh ch khoe môi.

“ c .” Nói r i Nghiêm Chân s i b c vào trong, m t lu ng h i mùa t i khi n cô ngay l p t c c m th y vô cùng d ch u.

úng lúc có m t chi n s ang nhóm l a trong, C Hoài Vi t sai c u y i ch thêm ít c i mang t i. Tham m u tr ng C x n tay áo, ng i xu ng chi c gh con, chu n b ích thân ra tay nhóm l a. Anh thêm vào vài que c i, m t lúc

sau, l a ã bển lên, ch c n l i g n là có th c m th y c s c nóng. Nghiêm Chân vô th c xích g n l i, C Hoài Vi t li c nhìn cô, ch t n m l y tay cô: “ ng ng i g n ng l a th , c n th n xém vào qu n áo.” Nói xong bèn l y m t chi c gh nh t c nh cô: “Ng i ây i.”

Nhìn chi c gh , Nghiêm Chân thoáng do d , r i c ng b c t i ng i xu ng. Hai ng i nhóm l a, c u chi n s Ti u V ng n a qu n a ng i nhét thêm c i vào lò, Nghiêm Chân lo c u ta ng i x m m i chân, li n kéo m t chi c gh khác cho c u ng i. Ti u V ng nào có c h ng ãi ng nh v y bao gi , h i h p n m c không bi t ph i c x ra sao, c n a ng lên l i v i ng i th p xu ng.

“Còn ph i hô kh u l nh cho c u n a à? Ng i i.” Nghiêm Chân c i nói.

Ti u V ng kh n kh xoay x m th i, cu i cùng c ng ch u t mông lên gh . B t ch t c u ta v u, nh ra m t chuy n quan tr ng: “Thôi ch t, quên ch a cho Uy Phong n!” Nói xong t c t c v t ra ngoài, C Hoài Vi t g i c u ta l i, “ i cho quân khuy n n à?”

“Vâng.” Ti u V ng p úng tr l i.

C Hoài Vi t b ng n i h ng: “Cho n xong thì d t qua ây nhé.”

Nhìn theo bóng Ti u V ng nhanh nh n r i i, Nghiêm Chân không kìm c than th : “Tu i tr thích th t.”

“C u y h i h p y.” C Hoài Vi t c i, ng n l a ch m ch m b c lên, có ánh sáng nhàn nh t l t qua g ng m t anh, h a nên nh ng góc c nh v i ng nét rõ ràng, “Lính tráng ây a s u ít khi v th m nhà, n m v m t l n ã c coi là ch u khó r i. Lúc anh m i n ây, có câu nói c truy n tai nhau su t, là “Lên Tây T ng khác gì lên chùa làm s ”.”

“ ây không có con gái Tây T ng sao?”

Anh ch m ch m l c u, “Không có. Ch này quá cao, ng xá xa xôi, a hình c ng hi m tr , bình th ng c c cô gái không n ây.” V y nên, ng nói m t n m, cho dù là lính tráng hai n m ch a t ng th y con gái c ng t ng có. Nghiêm Chân n ây úng là khi nh v a b t ng v a m ng r .

“Anh thì sao?” Yên l ng m t thoáng, Nghiêm Chân b ng lên ti ng.

“H ?” Anh dùng cây c i b p g y cho l a cháy m lên, ng l a b t ra nh ng ti ng n nh lách tách, trong lúc b n b u nh t th i ch a nghe rõ l i cô h i.

Nghiêm Chân ng p ng ng m t thoáng m i h i l i l n n a, “Th anh óng quân ây, có ph i c ng r t lâu không g p... ng i ngoài không?”

Cô ã ánh tráo khái niệm, nu t nh m hai ch “con gái” xu ng, nh ng âu có chuy n C Hoài Vi t nghe mà không hi u. Anh c i nói: “Anh còn lâu h n ng i ta. Sau khi n Tây T ng, l n ti p theo g p c ng i khác gi i ã là chuy n c a ba n m sau r i.” Ba n m li n anh không ngh phép. Trong ba n m ó, anh ón T t oàn Biên phòng. Cu i cùng, ông bà c nhà không d n lòng c n a, m t cu c i n tho i g i lên Trung oàn lôi anh tr v . Ng m l i mình h i ó qu th c kiêu c ng ng o m n, c t cho r ng b n thân m nh m , khao khát c i th t xa. Anh t ng r ng c c l c rèn luy n m y n m, thành th o h t các lo i k n ng quân s là có th gan lì c ng c i, th c ra không ph i v y.

Trên i này, chung quy l i v n có nh ng th , có th không m y may hao t n s c l c ã khi n ng i ta buông súng u hàng. Tình thân, tình b n, hay là tình yêu, l c sát th ng c a chúng, không thua kém gì súng n.

Lúc nh th n l i, Ti u V ng ã d t chú quân khuy n n. Không ph i gi ng chó gì c bi t, là m t chú chó ch n c u c. i u làm Nghiêm Chân tò mò là tên c a chú chó: “Nó tên Uy Phong th t à?”

Th y Nghiêm Chân th c m c v cái tên này n m l n b y l t, Ti u V ng tr l i th t th n tr ng: “Vâng, là tên em t cho nó. Nó l i h i l m , h i thi quân khuy n Quân khu, nhi u h ng m c k n ng u siêu h n nh ng con khác!” Nh c t i chuy n này, g ng m t Ti u V ng ánh lên v t hào.

C Hoài Vi t cúi xu ng, ng m nhìn chú quân khuy n, anh l y qu bóng trong tay Ti u V ng ném i, Uy Phong l p t c co c ng ch y i g m qu bóng nh t v . “Nuôi bao lâu r i?”

“M i m t tháng .”

Anh c i: “ , c y.”

Ti u V ng kéo dây xích, Nghiêm Chân ng i x m xu ng, th vu t ve Uy Phong. Chú quân khuy n Uy Phong l p t c rùng mình, qu y qu y cái uôi, phát ra tín hi u thông báo “ng i l ch l i g n”. Nghiêm Chân t c thì r t tay l i, m t m i ti c nu i nhìn Uy Phong. Chú ta li c xéo cô m t cái, r i khinh kh nh tránh xa, Nghiêm Chân không kh i càng thêm r u r .

Ti u V ng kh s nh n c i, C Hoài Vi t nhìn cô, nói: “ a tay ra ây.”

Nghiêm Chân gi tay ra, anh li n c m l y tay cô a l i g n Uy Phong, th y chú ta không ch ng c , C Hoài Vi t m i t t th tay mình ra. Cu i cùng Nghiêm Chân ã ch m c vào Uy Phong, c m giác m m m n qu th c khác h n tính khí kiêu ng o c a chú ta.

C Hoài Vi t l y cái màn th u trong tay Ti u V ng, nhét vào tay Nghiêm Chân: “Em cho nó n th xem nào.”

Quân khuy n c ng có b a n tiêu chu n riêng, chỉ c màn th u này ch có th xem nh n v t c a nó. Nghiêm Chân b m t mi ng a t i g n mi ng Uy Phong, chú ta hi n nhiên không quen v i ki u út cho cún con n c a cô, nh ng n ngon ngay tr c m t, v n a m i ng i ng i, r i g m l y n. Nghiêm Chân thích thú quay ra nhìn C Hoài Vi t, anh c ng b lầy theo ni m vui s ng trong ánh m t cô, n n c i hi n hòa. Nghiêm Chân có th c m nh n c rõ ràng s khác l c a C Hoài Vi t, bi u c m th ng ngày c a anh r t ít khuôn m t th ng th y luôn trong tr ng thái không c m xúc, nh ng k t khi n n i ây, t khi t chân t i i i 9 này, anh tr nên hi n hòa h n r t nhi u. Cô oán, có l là vì t sâu trong áy lòng anh coi n i ây nh mái nhà th hai c a mình.

Ti n n trong mây c a i i 9 t i nay náo nhi t ch a t ng th y. Nh ng ng i chi n s này tr ng k tr n gi ây, nh ng h không h quên m t ni m vui b i nh ng tháng ngày tr ng v ng, cô n. Ng c l i, khi n lúc c n vui t i thì h h ng hái h n b t c ai.

Tri u V n Giang kéo h t m y bình r u v tr c m t mình, c i tít m t nói v i Bàn Kh i: “ oàn tr ng, chúng em ã bàn b c r i, r u này không th u ng không c, anh hát m t bài m i có r u cho anh u ng!”

Bàn Kh i li c xéo Tri u V n Giang, bi t ám ng i này h ham vui là m t h t hình t ng, anh ta y C Hoài Vi t: “C u hát i.”

Tham m u tr ng C i m t nh tr l i: “Em không u ng r u.”

“Th thì c ng ph i hát.” Bàn Kh i nói, “Hát bài t kinh i n c a c u y.”

Bài t kinh i n? Nghiêm Chân b ng th y tò mò vô cùng.

Câu chuy n c k nh sau, lúc Tham m u tr ng C Hoài Vi t còn là lính Trinh sát, c p trên c m t t V n công n oàn Biên phòng ... bi u đi n th m h i. Nói là bi u đi n th m h i, nh ng t v n ngh kia v c b n không th kéo dài bu i đi n n t n ba ti ng ng h c, v n ph i b t m y c u trai trắng c a n Biên phòng tham gia cùng cho s l ng. oàn tr ng phát l nh, m i Ti u oàn b t hai ng i m i i i lên. Th là i i Trinh sát c a Tham m u tr ng C túm ra hai ng i, trong ó m t ng i là C Hoài Vi t. Xét th y Tham m u tr ng C s h u ch t gi ng nam tr m, lãnh o oàn V n công ã b trí anh hát m t bài n ca, còn d n dò anh ph i th hi n th t t t, vì lúc bi u đi n có th tr ng n d . Phen này làm l n ây, toàn i i n ào h n lên, ai c ng tích c c gi i thi u ca khúc cho anh.

C m danh sách bài hát, ph n ng u tiên c a C Hoài Vi t là cau mày: “Sao bài nào bài n y u t m th ng th này.” Gì mà yêu ng tình ái, hát hò th này làm sao lên c sân kh u? Cu i cùng v n là Tham m u tr ng c a Trung oàn ra tay, óng góp m t bài hát v quê h ng - Dân ca th o nguyên.

Bu i đi n t i hôm ó r t thành công, oàn tr ng cùng ban lãnh o th ng th c tr n v n ch ng trình. i n khi C Hoài Vi t ã hát xong, oàn tr ng nghiêng u h i c m nh n c a th tr ng. V th tr ng g t gù, nói m t câu khi n oàn tr ng khó lòng quên c: “Hay thì có hay, nh ng mà óng quân trên cao nguyên sao l i hát bài dân ca th o nguyên?” Bàng Kh i k chuy n s ng ng nh th t, Nghiêm Chân nghe xong c ng không nh n c c i.

Gi thì hay r i, các chi n s không nh ng ch a m i nh n vào C Hoài Vi t, còn gào lên: “Ch dâu hát cùng i!”

Nghiêm Chân không ch ng n i ti ng hô ng thanh c a các chi n s , nhìn sang C Hoài Vi t. Nét m t anh v n gi v hi n hòa, là bi u c m ch xu t hi n khi con ng i ta chìm m trong nh ng k ni m êm m. Anh nghiêng u l i, nhìn cô, c m tay cô, nói: “ c không?”

Cô còn có th nói không c hay sao?

Thái ngoan ngoãn vâng l i c a Nghiêm Chân làm cho các chi n s kh p kh i hy v ng, t ng ng i hét vang: “Ng t ngào! Hát Ng t ngào i!”

C Hoài Vi t coi nh ã hi u ra, ây ch c ch n là âm m u ã c tính toán t tr c, l y Bàng Kh i ra làm lá ch n, anh m i chính là m c tiêu th c s . Có i u, chuy n n n c này anh c ng không t c gi n n i n a, anh ngo nh sang nhìn Nghiêm Chân: “Em b t nh p hay là anh?”

M t Nghiêm Chân h ng: “Hát Ng t ngào th t à?”

“Ch bi t làm sao?” Anh c ng ành ch u.

Nghiêm Chân th n c m t cúi g m, nói lý nhí: “Anh b t nh p i.”

“ c.”

C Hoài Vi t h ng gi ng, ng ng u, Nghiêm Chân tay che m t, lý nhí hát theo. Không khí bu i liên hoan nh có b n song ca này l i càng thêm t ng b ng, Tri u V n Giang ph i ra tay n nh l i tình hình: “ c r i, Tham m u tr ng c ng ã óng góp gi ng ca r i, anh em ta c ng không th ng i không c, nào, lên thôi!”

H t th y các chi n s d i s ch huy c a Tri u V n Giang ng thanh hát m t bài hát kinh i n c c i biên l i t bài Ba i u k lu t, tám m c chú ý:

“Ng i chi n s Cách m ng ai c ng c n có v , anh c n, tôi c n âu ra mà nhi u th ! Tuân th k lu t s phát cho m i ng i m t v , không bi t nghe l i phát cho m t bà ch n!”

Nghiêm Chân nghe mà m t m i nóng b ng, ng ng i không yên, Tham m u tr ng C bu c ph i gi tay ra ôm l y cô. Bằng Kh i nhìn khung c nh r n ràng tr c m t, sau ti ng c i, không kìm c tr m m ng m t câu: “M t l ngáo ng !”

T i hôm nay, ti n n trong mây r n vang ti ng c i, quy n l n v i s c êm, đ ng nh s p làm tan ch y c núi tuy t ngàn n m trên nh cao nguyên kia. Cao nguyên này trong ký c, đ ng nh ã không còn l nh l o.

Sáng hôm sau khi th c đ y, Bằng Kh i ã đ n i xe tr v oàn Biên phòng. Vì s p cu i n m, Trung oàn r t b n r n.

Th i gian c a C Hoài Vi t và Nghiêm Chân c ng eo h p, nên n sáng xong, h li n lên ng i th m ng i. Th i i m tr c lúc kh i hành, Nghiêm Chân m i bi t, thì ra ng i ng i mà C Hoài Vi t nh c n, không ph i i i 9.

Tri u V n Giang phá i riêng m t ng i i cùng h , nh ng m i i ch a c bao xa ã b m t h tuy t tr c m t c n l i. C Hoài Vi t ng m ngh m t lát, quy t nh b xe i b . Ti u i tr ng Lão V ng c kinh: “Th tr ng, gi mu n i b lên ph i m t m t, hai ti ng y !”

C Hoài Vi t hi n nhiên bi t rõ i u này, anh nói: “C u lái xe v i i i tr c i.”

Lão V ng v i nói: “V y không c. i i tr ng đ n em b o v s an toàn c a anh và ch d u, trên ng i có ch nguy hi m, em ph i i theo nh c anh.”

C Hoài Vi t c i i m m: “Lão V ng, c u quên tôi là lính t ng óng quân ây à?”

Lão V ng ngh n l i m t lúc, ánh m t chuy n sang nhìn Nghiêm Chân ang xu ng xe, nh trông th y c u tinh, “Th ch d u i c không ?”

Đ t l i, c hai ng i cùng nhìn v phía Nghiêm Chân. Nghiêm Chân v t v l m m i ch nh c chi c m ngay ng n, c khuôn m t ch còn l ra hai con m t. Nhìn cô, C Hoài Vi t h i do đ .

“Em i c.” Cô kéo chi c kh n quàng c che kín mi ng xu ng m t chút, v i vĩa cam oan.

Anh nhìn cô m chiêu giây lát, ôi m t xinh p toát ra v kiên quy t kia không hi u sao l i khi n anh th y yên tâm. C Hoài Vi t ra quy t nh v vai lão V ng: “ c r i, c u v tr c i. Ch dẫu c u, cô y i cùng v i tôi.”

Lão V ng ành tr m t nhìn hai ng i hi t i xa. Th c ch t, s lo l ng c a Lão V ng không h th a thãi, vùng núi này cách m c n c bi n r t cao, con ng núi g p gh nh khúc khu u, i l i không nh ng t n công s c mà còn hao t n c tinh th n. Su t d c ng C Hoài Vi t c ý i th t ch m, m t là gi s c, hai là vì Nghiêm Chân ngay sau anh. M c dù t ng b c, t ng b c theo anh r t sát nh ng cô b c i v n c v t v .

Anh s i b c qua cây c u b ng thân g ã c óng inh ch c ch n, ng m t bên c u, gi tay v phía Nghiêm Chân: “ a tay cho anh.” Nghiêm Chân c n th n dè d t gi tay ra, bàn tay l p t c c n m ch t l y, i qua chi c c u c m c ch t h p an toàn. ng u này c u, cô th h n h n, gi a ti t tr i nh v y trên trán l i l m t m m hôi. Khó kh n l m m i h i c s c, cô nhìn C Hoài Vi t c i nh m u: “Em vô d ng l m ph i không?”

C Hoài Vi t nhìn cô, khoe môi nh ch lên thành m t ng cong cong: “Em bi t không, h n b n ngàn n m tr m mét trên m c n c bi n là khu c m a nguy hi m tính m ng v i con gái y.”

“Th nên là?”

“Th nên, em i c n t n ây là ã khi n anh ph i nhìn em b ng con m t khác r i.”

? Hình nh ây là l i khen? Nghiêm Chân nghiêng u, kh m m c i.

N i h c n n cách m c n c bi n còn cao h n i i 9. Lên n ây, c th cô v n ã thích nghi c v i ph n ng cao nguyên l i b t u có d u hi u au nh c. V y nên Nghiêm Chân c g ng không nói chuy n, i theo sát C Hoài Vi t, b c th t ch m rãi. Nh ng hình nh con ng này r t dài, cô phóng t m m t trông ra xa m t chút ch th y tuy t tr ng mênh mang, núi tuy t trùng i p.

“Còn bao lâu n a m i n ?” Cô th g p h i.

“S p r i.” C Hoài Vi t nói r i kéo tay cô, d t cô trèo lên m t s n d c. Nghiêm Chân theo h ng c a anh, r qua m t khúc quanh, b t giác ng ng u lên, li n b c nh t ng tr c m t làm cho th n th .

B u tr i xanh th m th m ch ng nh b ng ch c c phóng l n lên bày ra tr c m t, mây phía chân tr i c m giác c ng ngay g n cô v y, t a h nh a tay ra là b t c. Ngh v y, Nghiêm Chân ki ng nh chân lên, a tay ra v i.

ng nhiên là không v i t i c, cho dù cô ã v n th ng tay, ki ng h n chân lên c ng vô ích. Nghiêm Chân kh c i, c i b n thân mình ng c ngh ch.

Lúc thu l i ánh m t, cô l i trông th y m t t nh cách y không xa. Nói chính xác h n ph i là tuy t. tuy t này p không cao, nh ng ch c n nhìn th y thì s có c m giác nó s ng s ng ng l ng ó t r t lâu r i. D ng nh ngay t c thì cô ã nh n ra c i u gì ó, v i quay u nhìn C Hoài Vi t. úng lúc anh c ng nhìn sang, nói v i cô hai ch : “ n r i.”

M t ph n m nh - ng i c a anh, t i n i ây.

Nghiêm Chân có phân không dám tin. Cô th tay anh, ch ng nh vô th c i t i bên t m bia m kia. ó là m t t m bia m r t l lòng, không có nh, không tên, ch có m t hàng ch nh ghi l i th i gian l p bia, tính ra, cách ây ã m i n m. Cô ngo nh u nhìn C Hoài Vi t, nét m t bình th n c a anh ã chuy n thành trang nghiêm.

Cô ch t th y tò mò không bi t ai là ng i c chôn trong m , còn anh nh hi u c suy ngh c a cô lúc này, kh h i: “Em còn nh , anh t ng nh c n ng i ng i này v i em trên ng n không?”

“Nh ch .”

Khóe mi ng C Hoài Vi t giãn ra, xem nh ang c i: “C u y i lính cùng n m v i anh, b n anh cùng là Ti u i tr ng trong m t i i. C u y n t S n Thành, n i ó quanh n m s ng ph không nhìn th y ánh m t tr i. C ng gi ng nh i i tr ng, c u y l i ây là vì lý do n gi n y.”

V ng d ng, mây tr i g n ngay gang t c.

Th c ra Nghiêm Chân r t mu n nói, chúng u cách r t xa. R t nhi u th nhìn thì có v trong t m tay, th c ch t ch c n gi tay ra là s có th c m nh n c kho ng cách xa v i.

“V y gi anh y, c chôn c t ây sao?”

“ .” C Hoài Vi t b c lên tr c, cúi ng i ph i i m t l p tuy t dày ph trên m bia, n i h n n a n m u là mùa tuy t nh n i ây, k th c hành ng này c ng ch ng có tác d ng gì. “M i n m tr c, c u y lái xe qua ch này, úng lúc g p ph i tuy t l .” Gi ng anh bình th n, t a nh ang k m t câu chuy n t r t xa x a. “ cách m c n c bi n h n n m ngàn mét còn óng m t t i n n n a, m i l n a t i p t c u y u lái xe i, cu i cùng ch m t l n ó g p tr n tuy t l , c ng i và xe u chôn vùi ây.”

Dù ã chu n b s n tâm lý, Nghiêm Chân v n bàng hoàng. Cô dán m t nhìn t m bia m , p úng h i: “Sao n t m nh c ng không có?”

“Khi ó i i tr ng tìm kh p i i c ng không tìm c b c nh nào c a c u y. Mà lúc c u y c ào lên thì máu th t bê b t ông c ng l i r i.”

C nh t ng ó, ngay c h i t ng l i c ng là m t chuy n au lòng. Nghiêm Chân hít sâu m t h i, ngón tay run l y b y. C Hoài Vi t c m nh n c, thoáng ch n ch r i n m ch t l y tay cô.

“M i n m qua ây là l n u tiên anh v th m l i c u y.”

“Vì sao?”

“Anh không dám.” C Hoài Vi t nói, “ ng tr c c u y, anh luôn c m th y mình không ph i m t ng i lính.”

Th i tu i tr , anh c ng t ng không cam lòng ch u ng tr ng v ng cô n, không mu n nán l i ây lãng phí cu c i. V y nên th i gian y anh sa sút tinh th n, không làm c gì nên chuy n. Ng i ng i này thay i i tr ng giáo hu n anh, nói anh có l i v i b quân ph c ang m c trên ng i.

Gi ây cu i cùng anh ã dám n th m, không ph i b i anh ã l n l n t ng tr i thành tài, mà là nh t i m t câu ng i ong i ã qua i này t ng nói. Anh y nói: “ ây t t l m, mình c m r s ng ây không v n a. V thì c i này ch ng mong ch g i l y c, mình trông c vào c u y, t ch c m t l c i cao nguyên thì t t bi t m y!”

Gi ây anh ã có gia ình, c ng ã có m t ng i th c s có th n cùng anh. Vì v y, anh ã n. Ngh t i ây anh ch m ch m gi tay lên, a ngang vành m , th c hi n m t ng tác chào trang nghiêm theo úng nghi l quân i.

Nghiêm Chân nhìn bóng l ng anh, ch t c m th y cay cay n i u m i. Cô ghi nh m t câu mà b ã t ng nói, ch có nh ng ng i t ng là lính m i hi u c s c n ng c a hai ti ng ng i này, b i vì i n khi ra kh i quân ng r i thì s không còn tìm c m t ng i có th sát cánh cùng mình máu, m hôi mà không r i n c m t n a. G i nhau m t ti ng ng i, là chuy n mang theo c m t i.

Có l cô s mãi mãi không sao hi u h t c cái tình và cái ngh a trong câu nói y. Nh ng có m t i u cô th y r t vui m ng.

ó chính là, cô không h lui b c, cô ã cùng anh i n c ây.

Ghi chú:

1. Sông Yarlung Tsangpo Trung Qu c dài 2906km, b t ngu n t các bình nguyên b ng Jima Yangzong g n núi Kailash phía b c dãy Himalaya, ch y v

phía đông khoảng 1.700 km, cao trung bình 4.000 m so với mực nước biển, là con sông lớn cao nhất thế giới.

2. Loài bò lông dài sống ở khu vực Himalaya miền nam Trung Á.

3. Là thủ đô truyền thống của Tây Tạng và hiện nay là thủ phủ Khu tự trị Tây Tạng của nước CHND Trung Hoa. Thành phố này có khoảng 255.000 dân, cao khoảng 3650 m. Lhasa là “nóc nhà của thế giới”, nơi có phần lớn dãy Himalaya với nhiều đỉnh núi cao nhất thế giới khác. Hiện tại, Lhasa được coi là trung tâm của Phật giáo, là nơi hàng triệu người hành hương từ khắp nơi trên thế giới về đây để hành hương và chiêm bái.